

vendt middelhøjvandsstandslinjen som basislinje. På inddigede kyststrækninger har kommissionen lagt basislinjen i den søværts digefod, med mindre der er strandeng eller sammenhængende, ikke salttålende vegetation søværts diget.

Der er redegjort nærmere for beregningen af basislinjen for strandbeskyttelseslinjen i »Naturklagenævnet orienterer« nr. 163 af september 1998 og i Strandbeskyttelseskommisionens Beretning 2001.

Tilvækstarealer bliver automatisk omfattet af beskyttelsen. En revision af beskyttelseslinjerne kan komme på tale, når der er sket en væsentlig tilbagevækst eller tilvækst af kysten. For klitfredningslinjen kan øget risiko for sandflugt dog også nødvendiggøre revision.

Ved revision af beskyttelseslinjerne, der er begrundet i en væsentlig erosion af kysten, vil nye strækninger blive omfattet af beskyttelsen. Ved fastlæggelsen af de gældende udvidede linjer indeholdt kystloven en begrænset adgang til at fastlægge de udvidede linjer i byzone, der ofte er omfattet af ældre planlægning for arealernes anvendelse. Det foreslås derfor, at kyststrækninger i byzone, der aldrig tidligere har været omfattet af klitfredning eller strandbeskyttelseslinjen, uanset kysterosion ikke kan omfattes af ny beskyttelseslinjer. Det skal dog fortsat være muligt efter § 9 og § 53 konkret at pålægge klitfredning på arealer, hvor der er væsentlig sandflugt eller risiko herfor.

Klitfredning, bortset fra strandbredden og de stats-ejede arealer, har hidtil været markeret i terrænet med pæle. Det foreslås, at bestemmelsen opretholdes, men at markeringen af klitfredningslinjen begrænses til byzone og sommerhusområder, hvor de berørte lods-ejere som hidtil har behov for at kunne genfinde beskyttelseslinjen i terrænet. De ældre fredninger efter sandflugtsloven kan markeres også i landzone, da disse fredede klitområder ofte har en meget uregelmæssig afgrænsning.

Bestemmelsen i stk. 6 indeholder en udtrykkelig hjemmel for miljøministeren til at rette fejl, der er sket ved fastlæggelsen af den udvidede klitfrednings- og strandbeskyttelseslinje. Det har hidtil været antaget, at der var hjemmel til i begrænset omfang at rette fejl, i hvert fald så længe arbejdet med fastlæggelsen ikke var afsluttet i hele landet.

Til nr. 42

Formålet med bestemmelsen er at fremme og lette mulighederne for, at borgere, virksomheder og myndigheder kan kommunikere digitalt. Ved lov nr. 215 af 22. april 2002 blev der indsat en bestemmelse i forvaltningsloven (§ 32 a), som bemyndiger vedkom-

mende minister til at fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelser til den offentlige forvaltning, og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelsen af digital kommunikation.

Bemyndigelsen i forvaltningslovens § 32 a omfatter ikke kommunikation mellem borgerne indbyrdes eller kommunikation fra offentlige myndigheder til borgerne. § 70 a giver bemyndigelse til, at miljøministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af digital kommunikation mv., også for så vidt angår kommunikation mellem borgere og virksomheder indbyrdes samt kommunikation fra offentlige myndigheder til borgerne mv. Det er ikke hensigten, at den foreslåede bestemmelse skal anvendes i situationer, der dækkes af forvaltningslovens § 32 a.

Med bemyndigelsen for ministeren til at fastsætte nærmere regler kan der løbende tages højde for den teknologiske udvikling. Bemyndigelsen forventes f.eks. anvendt i tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt en bestemmelse hindrer digital kommunikation. I sådanne tilfælde vil ministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse kunne fjerne denne tvivl ved at fastsætte regler, der udtrykkeligt tillader digital kommunikation. Bemyndigelsen er endvidere relevant i tilfælde, hvor ministeren ønsker at fastsætte nærmere vilkår for den digitale kommunikation, herunder f.eks. fastsættelse af krav om anvendelse af bestemte formater m.v.

Bemyndigelsen indeholder mulighed for at fastsætte regler om, at digital kommunikation kan anvendes. Derimod indeholder den foreslåede bemyndigelse ikke hjemmel til at fastsætte bestemmelser, som ville udelukke anvendelsen af digital kommunikation i det omfang dette efter gældende ret er berettiget. Der er heller ikke hjemmel til at fastsætte bestemmelser, der udelukker andre kommunikationsformer end digital kommunikation, fx ved at fastsætte at kommunikationen alene kan ske ved brug af digital kommunikation. Det forudsættes, at de almindelige samtykkekrav ved digital kommunikation iagttages. Som udgangspunkt foreligger der en ret til at kommunikere digitalt, men ikke en pligt til at kommunikere på denne måde.

Til nr. 43

Forslaget indeholder en præcisering af den hidtidige gebyrbestemmelse, således at det klart af lovteksten fremgår, at gebyrerne skal fastsættes, således at der er hel eller delvis omkostningsdækning. Dette svarer til de gebyrbestemmelser, der findes i Miljøministeriets øvrige lovgivning.